

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. T.**, nar., státní příslušnost Ruská federace, t. č. pobytem
.....
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem poštovní schránka 21/OAM,
170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10. 9. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018,
č.j. OAM-649/ZA-ZA11-ZA15-2018

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018, č.j. OAM-649/ZA-ZA11-ZA15-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) cit. zák. jako nepřijatelná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je Rakouská republika (dále také jen „Rakousko“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce při pohovoru vypověděl, že vycestoval z Ruska na Ukrajinu a dále do Polska, kde nepožádal o mezinárodní ochranu. Proto si našetřil peníze a odcestoval do Rakouska. Tam byl nějakou dobu ve vazbě, jelikož se přiznal ze spáchání krádeže. Poté mu byla podle jeho slov odepřena možnost ubytování. Žalobce se do Rakouska nechce vrátit, neboť by musel žít na ulici a bez peněz by mohl jen krást. Žadatel nemá na území schengenského prostoru žádné socio-ekonomické vazby. Žalovaný zjistil, že podle otisků prstů ze systému EURODAC, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku dne 15. 3. 2018. S ohledem na to požádal žalovaný Rakousko o přijetí žalobce zpět a dne 7. 8. 2018 obdržel informaci, že tento členský stát uznal svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného žadatele.
3. Žalovaný posuzoval všechna přednostní kritéria pro určení příslušnosti členského státu (čl. 8 až 15 nařízení Dublin III) a uzavřel, že žádné z těchto kritérií se pro případ žalobce neuplatní. Dále se žalovaný zabýval tím, zda v Rakouské republice nejsou dány závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům ohledně azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení. Žalovaný k tomu uvedl, že nebylo vydáno na úrovni EU ani národní úrovni žádné rozhodnutí, které by deklarovalo jednoznačně systematické nedostatky v řízení ve věcech mezinárodní ochrany. Takové stanovisko neexistuje ani na úrovni Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Rakousko je členem EU a dodržuje mezinárodní úmluvy o lidských právech a svobodách. Podle přesvědčení žalovaného nehrozí žalobci nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný shrnul základní informace ve zprávě Rakousko – Informace OAMP ze dne 18. 1. 2018. Žadatelovy výhrady k rakouskému řízení se vztahují k možnosti ubytování. Žalovaný shrnul, že nejprve byl ubytován v Traiskirchenu, který slouží jako přijímací středisko. Avšak poté, co byl propuštěn z vazby, ztratil právo na ubytování v tomto zařízení. Ve Vídni mu už žádné nové ubytování nebylo nabídnuto. Podle informací žalovaného však Rakousko disponuje dostatečným počtem ubytovacích kapacit. Pokud byl žalobce i v této době žadatelem o mezinárodní ochranu, nebyl důvod pro neposkytnutí ubytování ze strany rakouských úřadů. Žalobce zároveň nepředložil žalovanému žádný dokument, na základě něhož byl nároku na ubytování zbaven. Žalovaný tuto situaci vyložil tak, že se mohlo jednat spíše o jazykovou bariéru, než o úmysl rakouských úřadů. V případě transferu do Rakouska může žalovaný vyžádat od rakouských úřadů informaci, kde bude žalobce ubytován, a tuto informaci mu následně předat. Při seznámení s podklady pro

rozhodnutí žalobce zopakoval, že se do Rakouska nevrátí, neboť jsou tam nechápaní úředníci; raději by odjel do Německa.

4. Žalovaný konečně hodnotil, zda nejsou dány důvody pro převzetí příslušnosti podle čl. 17 nařízení Dublin III, nicméně důvody pro uplatnění tohoto mechanismu neshledal, neboť žalobce nemá na území ČR ani členských států EU žádné rodinné příslušníky a není tedy ani zranitelnou osobou. Jelikož Rakousko je podle čl. 18 nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodl žalovaný o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

5. Žalobce v první řadě namítl nedostatečné posouzení možnosti svého předání do Rakouska s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se žalovaný musí zabývat tím, zda přemístění do příslušného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků. Napadené rozhodnutí sice určité posouzení v tomto ohledu obsahuje, nicméně žalobce má za to, že není dostatečné, neboť není individualizováno na podmínky jeho případu, a to především co se týče zdravotního stavu (plicní problémy). Tuto skutečnost ve vztahu k předání žalobce do Rakouska nijak nezohlednil.
6. Stran hodnocení možných systematických nedostatků v Rakousku se žalovaný opět nezabýval individuální situací žalobce a nezkoumal, zda se žalobci dostane v Rakousku odpovídající zdravotní péče. Zároveň žalobce nechce odpověď na tuto otázku nijak předvídat, neboť její posouzení je povinností žalovaného. Z uvedených důvodů považuje žalobce skutkový stav věci za nedostatečně zjištěný.
7. Konečně žalobce namítl, že při hodnocení možnosti přemístění žalobce do Rakouska v kontextu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III neodkázal na žádné konkrétní zdroje obsahující informace o stavu a fungování azylového řízení a adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu na území Rakouska. Na tomto místě žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. 32 Az 5/2016 anebo rozsudek ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 33 Az 8/2016, z nichž vyplývá, že žalovaný by měl pro posouzení situace v příslušném členském státě EU využít vícero zdrojů informací. Žalobce uzavřel, že žalovaný nezjišťoval v dostatečném rozsahu skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce a čl. 17 nařízení Dublin III.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě nemohou zpochybnit závěr, že není důvod se domnívat, že by v

Rakousku docházelo k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů. Žalovaný má za to, že ani žaloba nedokládá výskyt takových nedostatků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil jak žalobcem uvedené problémy s ubytováním, jež mu vznikly ve Vídni poté, kdy byl v Rakousku vzat do vazby a následně propuštěn. Žalobcem popsaná zkušenost nedokládá výskyt systematických nedostatků v Rakouské republice. Za daných okolností považuje správní orgán za případné odkázat na související judikaturu, konkrétně např. na rozsudek NSS č. j. 9 Azs 17/2018 - 28 ze dne 9. 5. 2018, týkající se rovněž řízení, v němž byla státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Rakouská republika jako stát, kde žalobce podal tuto žádost poprvé.

9. Žalovanému správnímu orgánu nelze vytýkat ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, které by nemělo oporu v dostatečně zjištěném stavu věci. Jak je z jeho odůvodnění patrné, odkázal na souhrn základních informací, obsažený ve zprávě Rakousko, Informace OAMP ze dne 18. 1. 2018. Vzhledem k dostatečně zjištěnému stavu věci konstatoval, že Rakousko má propracovaný systém azylového řízení včetně odvolacích institucí, plně odpovídající evropským standardům v oblasti azylového práva. Žalovaný trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě nemohou zpochybnit závěr, že v Rakousku bude žalobcova žádost o mezinárodní ochranu, kterou tam podal, řádně posouzena, aniž by tímto postupem byl zkrácen na svých právech. Jednoznačně žalovaný odmítá, že by se v případě žalobce dopouštěl nepřijatelných spekulací. Při posouzení situace v Rakousku vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, doloženého podklady zařazenými ve správním spise. Žalobce byl seznámen s jejich obsahem dne 9. 8. 2018, přičemž konkrétní námitky vůči shromážděným podkladům nevzněl, stejně tak ani návrhy k jejich doplnění či jakékoli další vyjádření.
10. V úvahách vztahujících se k čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III žalovaný vycházel z obecně známých a veřejně dostupných informací. Nezpochybňuje, že řada členských států EU je vystavena problémům souvisejícím s přítomností vysokého počtu žadatelů o mezinárodní ochranu na jejich území. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a uvedl, že pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, pak má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Dle přesvědčení správního orgánu nehrozí žalobci v Rakousku nelidské či ponižující zacházení. Ani s namítaným nedostatečným posouzením žalobcovy situace ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu nelze souhlasit. Žalovaný si byl vědom informací o žalobcově zdravotním stavu, které sám poskytl. Neshledal, že by tato zjištění představovala důvod k postupu dle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
11. Odkázat lze konečně i na usnesení NSS č. j. 1 Azs 145/2017 – 32 ze dne 15. 6. 2017, v němž se uvádí: „*Cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného „forum shopping“, resp. „asylum shopping“ (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního*

dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. a další, C-411/10, a M. E. a další, C-493/10, odst. 79).“ Žalovaný postupoval v souladu s bezprostředně závazným předpisem EU, konkrétně s Nařízením Dublin III a jeho rozhodnutí netrpí nezákonností či nepřezkoumatelností, jak je mu žalobou vytýkáno.

12. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 3. 8. 2018, č.j. 33 Az 17/2018 – 19.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
16. Žaloba **není důvodná**.
17. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu.
18. Ze **správního spisu** žalovaného zejm. vyplývá, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je pravoslavného vyznání, svobodný. Do Polska se dostal nelegálně a odtud do Rakouska dne 7. 3. 2018, kde si podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Co se týká zdravotního stavu, žalobce uvedl, že má žloutenku typu C, úraz hlavy po bití v ruské věznici. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mj. uvedl, že v Rakousku byl nejprve asi dvacet dní v Traiskirchenu a pak v detenci. Nikde v EU nemá ani příbuzné, ani sociální vazby. Dokumenty, které v Rakousku dostal, vyhodil, neboť jim nerozumí. Mezi důvody, pro něž se nemůže vrátit do Rakouska, žalobce uvedl, že by musel být na ulici, nezařídili mu ubytování a nedávali mu peníze. Byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody s roční podmínkou. Podle sdělení BFA (Federálního úřadu pro přistěhovalectví a azyl ve Vídni) ze dne 7. 8. 2018 Rakousko akceptovalo transfer žalobce ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Ve správním spisu je založena Informace OAMP Azylový systém Rakousko, v níž jsou obsaženy informace o řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu. Podle této informace mají žadatelé o mezinárodní ochranu v Rakousku nárok na tzv. základní péči, do níž patří i ubytování, které má tři typy – přijímací středisko se zajištěným stravováním, přijímací středisko bez

stravování a soukromý podnájem. Nárok na základní péči nevzniká, pokud disponuje žadatel o mezinárodní ochranu dostatečnými prostředky (viz bod 4 této informace).

19. Žalobce předně namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda přemístění do příslušného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje **jediný členský stát**, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. **Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.** Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, **jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.** Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“
20. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“
21. Krajský soud uvádí, že žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu a také tomu, že příslušným členským státem bylo určeno Rakousko, které akceptovalo přijetí žalobce zpět za účelem dokončení azylového řízení. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl v Rakousku byla Informace OAMP ze dne 18. 1. 2018 Rakousko – Azylový systém, která je obsažena ve správním spisu a obsahuje relevantní informace k postavení žadatelů o azyl v Rakousku, a to zejm. k ubytování žadatelů o azyl, které žalobce zmínil ve správním řízení. V tomto ohledu se

žalovaný vypořádal s jeho tvrzeními o tom, že mu nebylo ve Vídni poskytnuto ubytování, zcela dostatečně, přičemž zcela správně poukázal i na to, že v případě transferu žalobce zpět do Rakouska mu nepochybně bude ubytování zajištěno či nabídnuto, což může žalovaný také předem zjistit. Napadené rozhodnutí tedy rozhodně není nepřezkoumatelné, jak tvrdil žalobce. Krajský soud také poukazuje na současnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ve vztahu k Rakousku zdůrazňuje, že u tohoto členského státu není na místě předpokládat existenci systémových nedostatků v azylových řízeních s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018 - 30).

22. Ohledně tvrzeného nedostatečného zohlednění čl. 17 nařízení Dublin III krajský soud vycházel judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, podle něhož „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“
23. V posuzované věci podle názoru žalobce představují jeho tvrzené zdravotní obtíže důvod pro vznik povinnosti zvažovat aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. K tomu krajský soud uvádí, že v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce o svých zdravotních problémech vůbec nezmněl, přičemž jediná zmínka je o nich v poskytnutých údajích k žádosti, kde žalobce uvedl, že trpí žloutenkou typu C a problémy po úrazu hlavy, který utrpěl v ruské věznici. V důvodech žádosti se žalobce rovněž zmínil o podezření na TBC, které se ale nepotvrdilo. Plicní problémy měl žalobce trpět v důsledku bití v ruské věznici.
24. Jakkoliv žalovaný podrobně zdravotní obtíže žalobce nehodnotil a pouze souhrnně uzavřel, že u žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, krajský soud nepovažuje toto zdůvodnění za nepřezkoumatelné, a to zejm. vzhledem k charakteru žalobcových zdravotních obtíží, které tvrdil. Všechny uvedené obtíže se vztahují k období před vycestováním žalobce z Ruské federace, a je evidentní, že žalobci nijak tyto potíže nebránily v tom, aby odjel přes několik zemí až do Rakouska. Dále je třeba zdůraznit, že žalobce ani netvrdil, že by právě jeho zdravotní obtíže měly

být překážkou, proč by se nemohl vrátit do Rakouska. Subjektivně zmiňované bolesti hlavy jistě nemohou představovat důvod, který by měl být hodnocen podle čl. 17 nařízení Dublin III jako důvod zvláštního zřetele hodný. I když tedy žalovaný mohl být při hodnocení tvrzených zdravotních obtíží žalobce konkrétnější, jeho závěry zcela korespondují se zjištěným skutkovým stavem. Proto krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

25. Co se týká podkladů pro posouzení situace v příslušném členském státě (Rakousko), krajský soud nesdílí názor žalobce, že bylo v tomto případě třeba vícero zpráv, aby žalovaný mohl adekvátně posoudit přijímací podmínky v tomto členském státě. Tím krajský soud nijak neopouští svou předchozí judikaturní linii, na niž žalobce poukazuje, neboť odkazovaná rozhodnutí zdejšího soudu (rozsudky vydané v řízení pod sp. zn. 32 Az 5/2016 a sp. zn. 33 Az 8/2016) obsahující názor o potřebě větší plurality zdrojů pro posouzení situace v přijímacím členském státě se týkala těch členských států, kde je důvod domnívat se, že v nich dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení (Itálie). V případě Rakouské republiky však – jak už krajský soud v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu dovodil výše – nejsou v současné době takové obavy na místě, a proto také míra podrobnosti odůvodnění otázky systémových nedostatků při rozhodování žalované může být nižší. Pozornost žalovaného věnovaná této otázce se musí odvíjet i od tvrzení, které žadatel o azyl ve správním řízení uplatní.
26. V předmětné věci žalobce namítal pouze svou negativní zkušenost se zajištěním ubytování, již se žalovaný dostatečně věnoval, a jiná tvrzení spadající pod konstrukci systémových nedostatků nezmínil. Za této situace nebylo potřebné, aby žalovaný zkoumal tuto otázku detailněji. Podle názoru krajského soudu lze pro Rakousko mutatis mutandis uplatnit názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 32 (bod 34 odůvodnění), podle něhož *„Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplynou žádné poznatky o tom, že by v Německu, Dánsku, Švýcarsku či Nizozemí docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v těchto státech posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Uvedené státy patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržují vysoký standard ochrany lidských práv. Všechny tyto členské státy jsou obecně považovány za bezpečné země.“*

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů

řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.